

JENEI GYULA

Haladék

ha meghalok, még továbblétezhetek a gépben, a képernyő mögötti virtualításban, ahol a közösségi oldalak vannak, meg a hírportálok. ha meghalok, az ismerősök megosztják a fényképemet: jaj, micsoda veszteség! szegény, pedig milyen jó ember volt, igazán kár érte! élehetett volna még. és a szomorúságjelre, a könnyező kis sárga ikonra kattintanak olyanok is, akiket sosem szerettem, s akik engem is utálnak az idők kezdetétől, vagy legalábbis valamilyen konfliktusunk óta. lesznek, akik szenilis elégedettséggel veszik tudomásul a halálomat, mert a hétköznapiakat maratoni gyaloglásként fogják föl (öregurak kedvenc száma!), ahogy egyre izzadtabban, merevebb izmokkal, üresebb tekintettel vánszorognak a cél felé nemcsak önmagukkal és az idővel versenyezve, hanem a társakkal is, akikkel együtt indultak a kilométereknek, a felnőttkornak. és borzalommal vegyes derűvel tapasztalják, valaki megint kihullt a mezőnyből: elmaradt, összeesett, meghalt, nem kell már velem számolni, mert nem bírta, sérülékenyebb volt, gyengébb. vagyis ők a jobbak, erősebbek. kitartóbban tudják vonszolni magukkal az ürességet. ha meghalok, a gép még sokáig kijelzi a születésnapomat, s lesznek, akik nem tudják, hogy már nem vagyok, mert ha hallották is, elfelejtik a halálhírem. elvégre ki tud annyi mindent, ki tudja észben tartani, hogy kik haltak meg, mikor már annyian, és egyre többen a kortársak, a fiatalabbak közül is?! meg aztán lassan elővatoskodik az Alzheimer, és az emlékezet egyre lukacsosabbá válik. lesznek, akik elfelejtik a halálomat, vagy nem is tudják, nem hallanak róla. elkerüli őket a hír, külföldön nyaralnak éppen, vagy nem olyan fontos nekik, hogy megjegyezzék. szóval lesznek, akik nem tanulják meg a halálom, ahogy annak idején én sem tanultam meg, mondjuk, a kovalenskötést kémiaiából. nem veszik tudomásul, hogy elmaradok a hétköznapiakból, de a társadalmi konvenciók, a Pavlovi reflexek szerint reggelente, amikor éhgyomorral bekapcsolják a számítógépet, köszöntik azokat, akiket aznap dob fel a közösségi oldal, hogy születésnapjuk van. és küldenek nekik pár szót, egy képet, gifet. de én már nem olvasom, nem látom azokat, mert valójában nem élem túl a halálomat, csak lesznek, akik nem értesülnek róla, vagy elfelejtik, hogy már meghaltam, s lelkesen, rutinból vagy számításból köszöntgetnek tovább egészen addig, amíg el nem viszi őket is az agyhalál vagy az ördög, amíg be nem temeti múltjukat az emlékezetkiesés. ám addig az ő tudatukban még továbbélhetnek. de ha már a közösségi oldalon sem kapok egyetlen születésnapi köszöntőt, rám gondolat, az azt jelenti, véget ért a maraton, amire a szüleim beneveztek. azt jelenti, már minden versenytársam kifulladt, kiüresedett, összeesett, meghalt.

JENEI GYULA (1962) Szolnok